

Vieglā valoda

Rūdolfs Blaumanis

Velniņi

UDK 821.174-93-32
BI324

Šī grāmata tulkota trešajā vieglās valodas līmenī.
Nesaprotamie un grūtie vārdi vai teicieni ir skaidroti.
Grāmatā ir ilustrācijas.
Tās palīdz uztvert tekstu vai vārda skaidrojumu.
Grāmata tapusi sadarbībā ar Vieglās Valodas aģentūru
un biedrību “Rīgas pilsētas “Rūpju bērns””.

© Tekstus vieglajā valodā tulkojušas Gunta Bite un Vineta Bite.
Vieglās valodas konsultantes Gunta Anča un Irīna Meļņika.
© Vāka dizaina un ilustrāciju autore Gunta Bite.
© Latvijas Neredzīgo bibliotēka, izdevums, makets, 2022.

Pirms stāsta

Uz zemes dzīvo labi un slikti cilvēki.

3

Virs zemes ir Debesis.

Tur valda Dievs.

Pēc nāves labi cilvēki nonāk Debesīs.

Zem zemes ir elle.

Tur valda velns.

Pēc nāves slikti cilvēki nonāk ellē.

Ellē viņi izcieš sodu.

Ellē viss deg ugunī.

Šī pasaka ir par diviem nerātniem velniņiem.

Velniņi ir velna bērni.

Velniņiem patīk darīt nedarbus.

Pasaka stāsta par iespēju mainīties.

Ikviens var kļūdīties un izdarīt sliktas lietas.

Tomēr ikvienam ir iespēja laboties.

Vajag tikai gribēt būt labam.

Velniņi

Reiz ellē dzīvoja divi velniņi.

Viņiem bija apnikusi elles tumsa.

Velniņi gribēja redzēt cilvēku zemi.

Tāpēc velniņi aizbēga no elles.

Velniņi skrēja ilgi.

Viņi ieskrēja saulainā pļavā.

Velniņi priecājās par zilām debesīm un skaistām puķēm.

Velniņi sadraudzējās ar vāverēm.

Visi kopā lēkāja pa koku zariem un priecājās.

Vakarā vāveres paēda vakariņas un gāja gulēt.

Arī velniņi gāja gulēt.

Viņi palīda zem biezas egles.

Tomēr velniņi nevarēja aizmigt.

Viņiem bija auksti.

Tāpēc velniņi gāja prom.

Velniņi nonāca kāda saimnieka mājas pagalmā.

Viņi gāja uz riju.

Rija ir māja labības žāvēšanai
vai kulšanai.

“Rijas krāsnī būs siltāk,” velniņi runāja.

Krāsns ir slēgta vieta malkas kurināšanai.
Kurināta krāsns dod siltumu.

Tomēr krāsns bija auksta.

Rijas krāsni saimnieks kurināja tikai rudenī un ziemā.

Vasarā krāsns bija auksta kā pagrabs.

Tāpēc saimniece krāsnī glabāja spaiņus ar sviestu.

Velniņi dusmojās uz saimnieku par auksto krāsni.

Saimnieks bija gudrs un ticēja Dievam.

Tāpēc pēc nāves saimnieku gaidīja Debesīs.

Tāču velns gribēja dabūt saimnieku uz elli.

Viņš to nevarēja.

Par to velns bēdājās.

Velniņi gribēja velnam palīdzēt dabūt saimnieku uz elli.

Tāpēc velniņi nolēma saimniekam kaitēt.

Kaitēt nozīmē darīt kādam ļaunu.

Pie rijas durvīm stāvēja muca.

Mucā saimnieks glabāja darvu.

Darva ir melns un lipīgs šķidrums ar nepatīkamu smaku.

Blakus rijai bija grāvis ar tiltiņu.

Velniņi nojauca tiltiņu.

Grāvī tiltiņa vietā velniņi sakrāva sviestu.

Bet sviesta spaiņos viņi salēja darvu.

Darvas spaiņus velniņi salika rijas krāsnī.

Velniņi priecājās par savu nedarbu.

Tāpēc gribēja izdarīt vēl kādu nedarbu.

Velniņi saķēra sikspārņus.

Sikspārnis ir mazs lidojošs dzīvnieks.
Tas lido tikai vakaros un naktīs.
Sikspārnis guļ ar galvu uz leju.

Sikspārņiem pie ausīm velniņi piesēja spožus jāņtārpiņus.

Jāņtārpiņš ir garena vabole.
Naktī jāņtārpiņam spīd vēdera gals.

Nu sikspārņi izskatījās pēc putniem ar ugunīgām acīm.
Velniņi salaida sikspārņus klētī.

Klēts ir māja dažādu mantu glabāšanai.

Taču velniņiem ar to nepietika.

“Ar saimnieku arī kaut kas jāizdara,”
velniņi prātoja.

“Aiznesīsim saimnieku uz kūti.
Noguldīsim viņu vērša migā.”

Miga ir salmiem noklāta vieta
dzīvnieka gulēšanai.

Tā arī izdarīja.

Toties vērsi velniņi aizveda no kūts uz mājām.

Mājās vērsis apgūlās saimnieka gultā.

Nu velniņi bija apmierināti ar padarīto.

No nedarbu strādāšanas velniņi sakarsa.

Viņi gribēja pabraukāties pa dīķi un atvēsināties.

Par laivu velniņi paņēma maizes muldu.

Maizes mulda ir liels koka trauks
mīklas mīcīšanai.
No mīklas cep maizi.

Viņi nesa maizes muldu uz dīķi.

Pa ceļam velniņi redzēja nākam divus zagļus.

Velniņi nometa muldu pagalmā un paslēpās krūmos.

Zagļi gribēja saimnieku nogalināt un apzagt.

Zagļi iekāpa pa logu saimnieka istabā.

Viņi piegāja pie gultas un dūra.

Bet gultā gulēja vērsis.

Nazis trāpīja vērsim pa ragu.

Vērsis skaļi iebaurojās un izlēca no gultas.

Viņš sāka dzenāt zagļus pa istabu.

Zagļi bailēs bēga no mājas.

Viens zaglis teica otram:

“Saimnieks ir burvis.

Viņš pārvērties par vērsi!”

Velniņi to visu redzēja un klusu smējās.

Zagļi gāja uz kūti.

Viņi gribēja nozagt vērsi.

Bet vērša migā gulēja saimnieks.

Saimnieks pamodās un apjucis iesaucās:

“Kas tur?

Kur es esmu?”

Tumsā zagļi neredzēja saimnieku.

“Tas ir runājošs vērsis!” Zagļi nodomāja.

Viņi nobijās un aizbēga uz riju paslēpties krāsnī.

Rijas krāsnī zagļi atrada spaiņus.

Uz spaiņiem bija vāki.

“Tas ir sviests,” viens zaglis teica.

Zagļi nolēma sviestu nozagt.

No pagalma viņi atnesa maizes muldu.
Viens zaglis iekāpa rijas krāsns bedrē.
Viņš cēla no bedres ārā spaiņus.
Zaglis lika spaiņus uz bedres malas.

Otrs zaglis atvēra vienu spaini.
Viņš gribēja likt sviestu muldā.
Bet spainī bija darva.
Tāpēc zaglis iebāza rokas darvā līdz elkoņiem.
“Kas tad tā nu atkal par ķezu!” iesaucās zaglis.

{ **Ķeza** ir negadījums vai nepatikšanas. }

Pārsteigumā viņš pagrūda spaini.

Spainis iekrita bedrē pirmajam zaglim uz galvas.

Pirmais zaglis izkāpa no bedres aplipsis ar darvu.

Abi zagļi bija dusmīgi.

Viņi izgāja pagalmā noslaucīties.

Pirmajam zaglim jaka bija piesūkusies ar darvu.

Tāpēc viņš novilka un nesa jaku rokā.

Tad zagļi gribēja nozagt zirgu.

Viņi gāja uz stalli.

Stallis ir māja zirgu turēšanai.

Bet stallis bija tukšs.

Zirgs bija aizvests pieguļā.

Pieguļa ir zirgu pieskatīšana ārā naktī.

Tad zagļi gribēja apzagt klēti.

Viņi atvēra klēts durvis.

No klēts izlidoja sikspārņi ar jāņtārpiņiem pie ausīm.

Sikspārņi metās zagļiem virsū.

Zagļi nobijās un bēga prom.

Pa to laiku saimnieks iznāca no kūts.

Pagalmā viņš ieraudzīja zagļus.

Saimnieks paņēma nūju un skrēja zagļiem pakaļ.

Zagļi aizskrēja līdz tiltiņam.

Viņi gribēja tikt pāri grāvim.

Tiltiņa vietā bija mīksts sviests.

Zagļi iestiga sviestā līdz gurniem.

Saimnieks pieskrēja un bakstīja zagļus ar nūju.
Zagli izrāpās no grāvja otrā pusē ārā un aizbēga.
Saimnieks smējās:
“Tātad mani uz kūti aiznesāt jūs!
Otrreiz jums tādi joki vairs prātā nenāks.”

Saimnieks atrada uz zemes nomestu zagļa jaku.
Jakā saimnieks atrada zelta naudu.

Zelta nauda bija nozagta citiem cilvēkiem.
Saimnieks paņēma naudu un gāja mājās.

Mājās saimnieku gaidīja nobijusies sieva.
Saimnieka gultā joprojām gulēja vērsis.
Tāpēc saimnieka sieva no bailēm kļiedza.
Saimnieks aizveda vērsi atpakaļ uz kūti.
Saimnieks pārmeklēja māju.
Tad sieva nomierinājās.

Saimnieks pastāstīja par zagļiem un viņu nedarbiem.
Saimnieks parādīja sievai zagļu atstāto naudu.

Dienā saimnieks ar sievu visu sakārtoja.
Sabojāto sviestu saimnieks satīrīja.
Ar darvu netīros spaiņus saimniece izmazgāja.

Naktī velniņi priecājās par zagļu darbiem.
Taču dienā par saimnieka prieku velniņi dusmojās.
Velniņi gribēja kaitēt saimniekam.
Taču saimnieks izglābās no nāves.
Turklāt vēl viņš dabūja daudz naudas.
To tā nevarēja atstāt!
Velniņi gribēja saimnieka nāvi.
Vakarā velniņi izdomāja jaunus nedarbus.

Viens velniņš nobūra saimnieka zirgu.

Lai zirgs met jātnieku zemē un nogalina.

Otrs velniņš nobūra aku.

Aka ir īpaši izrakta bedre
dzeramā ūdens ņemšanai.

Lai cilvēks iekrīt akā un noslīkst!

Pēc tam velniņi paslēpās.

Tomēr vakarā saimnieks nolēma atstāt zirgu stallī.

Tāpēc saimnieks ar zirgu nejāja.

Ūdens jau dienā bija sanests uz mājām.

Tāpēc vakarā saimnieks negāja uz aku.

Vakarā saimnieks mierīgi aizgāja gulēt.

Pēc brīža pagalmā ienāca viens no zagļiem.

Zaglis gāja uz stalli zagt zirgu.

Zaglis uzlēca zīrgam mugurā.

Tāču zirgs nometa zagli zemē.

Zaglis nositās.

Otrs zaglis stāvēja pie akas ar citur nozagtu zirgu.

Zirgs bija izslāpis.

Zaglis gribēja padzirdīt zirgu ar akas ūdeni.

Bet zaglis iegāzās akā un noslīka.

Abi zagļi bija beigti.

Zagļu nelaيمي redzēja velniņi.

“Tādi muļķi!” Velniņi dusmojās.

“Saimnieku zagļi nevar nogalināt.

Toties paši beigti!”

Tas nekas!

Zagļi nonāks ellē.

Velnam par zagļiem būs prieks.

No rīta pagalmā saimnieks atrada mirušo zagli.

Netālu brīvi staigāja saimnieka zirgs.

Saimnieks piegāja pie zirga.

Zirgs sāka šņākt un krākt.

Saimnieks saprata.

Zirgs bija noburts!

Saimnieks paņēma zarainu pīlādža zaru.

Viņš pārvilka ar zaru zirgam pār muguru.

Ar to velniņu burvestība beidzās.

Saimnieks uzcēla mirušo zagli uz pleciem.

Viņš nesa zagli aprakt aiz sētas.

Pie akas saimnieks ieraudzīja svešu zirgu.

Akā saimnieks atrada mirušu otru zagli.

“Tātad jūs bijāt divi draugi,” iesaucās saimnieks.

“Laikam visus nedarbus darījāt kopā.

Tad abi arī guliet kopā vienā vietā.”

Saimnieks iemeta zagli akā pie otra zagļa.

Aku aizbēra ciet.

Bet svešo zirgu saimnieks ieveda savā stallī.

To visu redzēja velniņi.

Viņi dusmojās par saimnieka veiksmi.

Vai tad tiešām saimniekam nekas nevar kaitēt?

Velniņi vēl vairāk gribēja saimniekam darīt ļaunu.

Viņi domāja un domāja.

Un izdomāja!

Aiz mājas saimniekam bija liela pļava.

Pļavā auga gara zāle.

Saimnieks priecājās par gaidāmo sienu.

Siens ir nopļauta un izkaltēta zāle.

“Pļavu vajag sabojāt!” Teica velniņi.

Viņi neko nezināja par sienu.

Viņi domāja:

“Nopļausim naktī visu zāli.

Zāle neizaugs par sienu.”

Velniņi ķērās pie darba katrs no savas pļavas puses.

Agrā rītā visa zāle pļavā bija nopļauta.

Pārguruši velniņi gāja uz mājām.

No rīta saimnieks redzēja nopļauto zāli.

Viņš bija pārsteigts par tādu labu darbu.

“Paldies Dievam!

Mums pašiem pļava būtu jāpļauj 2 nedēļas.

Tagad viss tik labi nopļauts,” priecājās saimnieks.

Par tādiem vārdiem velniņi vēl vairāk dusmojās.

Viens velniņš ieteica saimnieku likt mierā.
Citādi saimnieks kļūs pārāk laimīgs un bagāts.
Bet otrs velniņš gribēja mēģināt vēlreiz kaitēt saimniekam.
“Skaties!
Saimnieks dzen aitas ganībās,” teica viens velniņš.

Ganības ir pļava lopu ēdināšanai.

Velniņi sarunāja pārvērsties par jēriņiem.

Tad viņi varēs iemānīt aitas purvā.

Abi velniņi pārvērtās par melniem jēriņiem.

Viņi ieskrēja saimnieka aitu barā.

Saimnieks ieraudzīja abus melnos jēriņus.

“Skaties, skaties,” priecājās saimnieks.

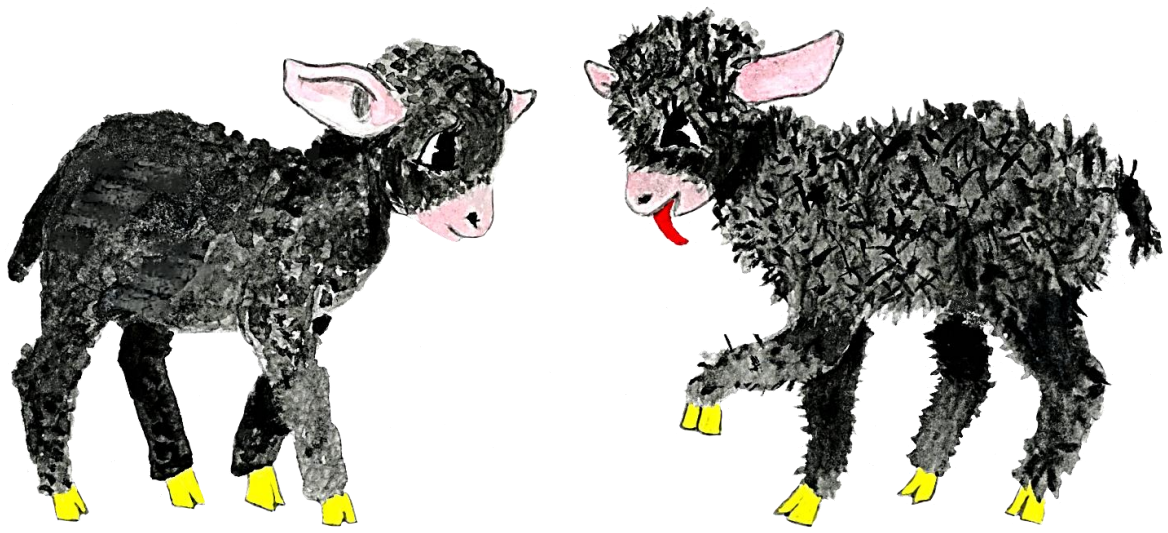
“Sen vēlējos kādu melnu aitiņu.

Nu pagājušajā naktī piedzimuši veseli divi jēriņi.”

Saimnieks pateicās Dievam par jēriņiem.

Tas vēl vairāk nokaitināja velniņus.

Pa ceļu brauca kariete ar skaistu princesi.

Kariete ir seno laiku mašīna.

Princese ieraudzīja melnos jēriņus un lika apturēt karieti.

Kariete apstājās pie saimnieka.

Princese gribēja jēriņus nopirkt.

Saimnieks par jēriņiem prasīja 200 zelta gabalus.

Zelta gabali ir seno laiku nauda no zelta.

Princese samaksāja prasīto naudu.

Saimnieks gāja ķert melnos jēriņus.

Tas bija grūti.

Jēriņi negribēja braukt uz pili un bēga prom.

Jēriņi ieskrēja aitu bara vidū.

Tad viņi noslēpās krūmos.

Pēc tam jēriņi palīda zem karietes.

Saimnieks nevarēja jēriņus noķert.

No jēriņu ķeršanas saimnieks piekusa.

Saimnieks deva naudu princesei atpakaļ.

Princese tikai smējās.

Viņa iedeva saimniekam vēl pāris zelta gabalus.

Princese pavēlēja kučierim palīdzēt ķert jēriņus.

Kučieris ir karietes vadītājs.

Pēc tam arī pati princese gāja palīgā ķert jēriņus.

Beidzot saimnieks ar kučieri un princesi noķēra jēriņus.

Saimnieks sasēja jēriņus un iecēla karietē.

Princese ar jēriņiem aizbrauca uz pili.

Pilī jēriņus nomazgāja smaržīgos ūdeņos.

Jēriņi dzīvoja pils kūtiņā.

Princese deva jēriņiem medu ar maizi un saldu pienu.

Jēriņiem ap kaklu aplika siksnu ar sarkana zīda pavadu.

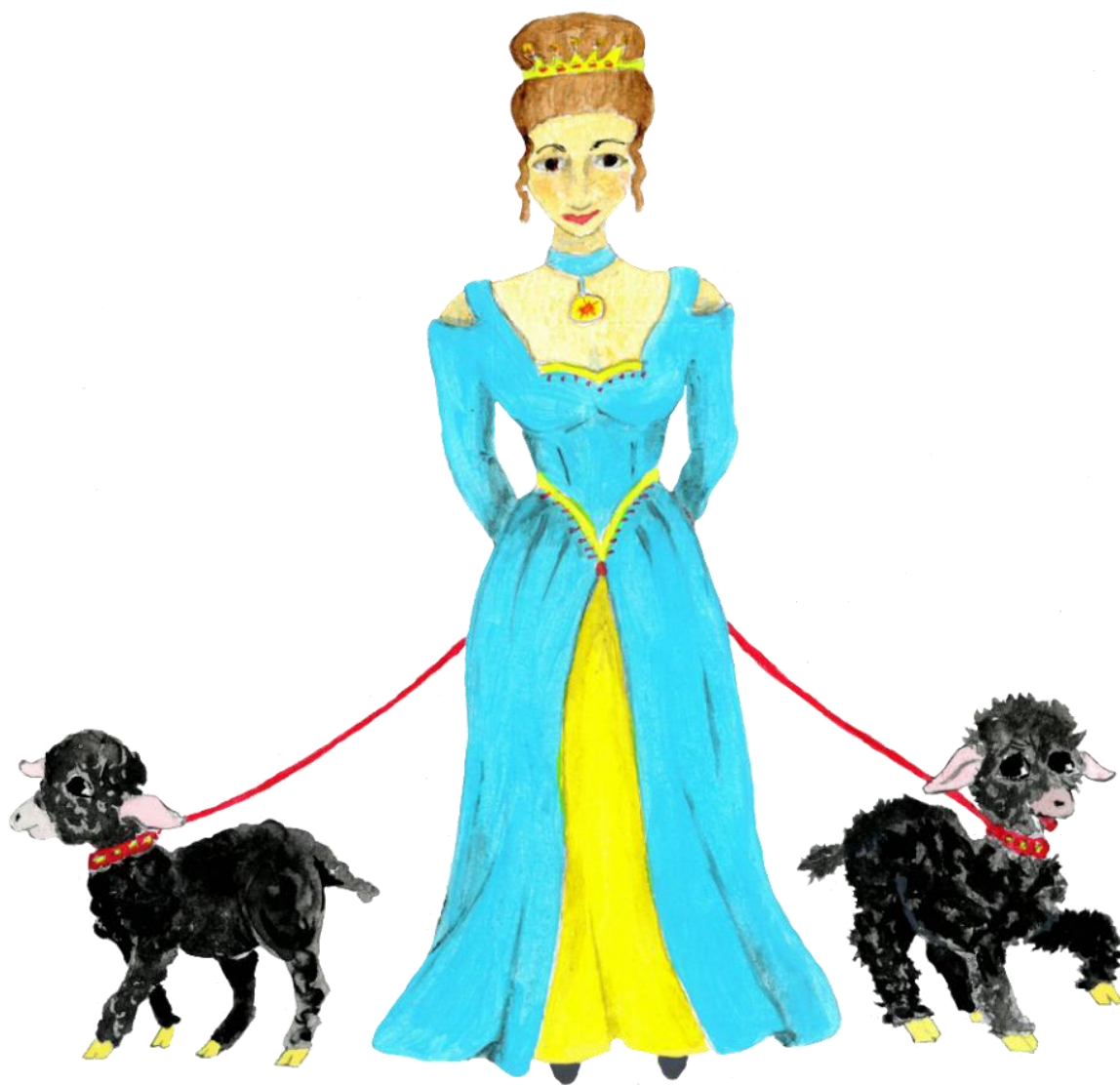
Aiz pavadas princese veda jēriņus pastaigā.

Jēriņi jutās bēdīgi.

Viņiem patika dzīvot brīvībā.

Kāpēc jēriņi nepārvērtās atpakaļ par velniņiem?

Viņi to nemācēja.

Ellē velniņiem bija slinkums mācīties.

Tāpēc viņi mācēja tikai par kaut ko pārvērsties.

Tomēr jēriņiem paveicās.

Kādu dienu princese atgriezās no pastaigas.

Pie sarkanām pavadām viņa turēja melnos jēriņus.

Pils vārtos sēdēja nabags un lūdza dāvanas.

Nabags patiesībā bija burvis.

Viņš bija iemīlējies princesē.

Viņš gribēja princesi precēt.

Pie vārtiem nabags gaidīja izdevību princesi nozagt.

Princese gribēja nabagam iedot naudu.

Viņa apstājās un meklēja somā naudu.

Pa to laiku jēriņos nabags atpazina velniņus.

“Ko jūs te darāt?

Kas jūs izlaida no elles?” Iesaucās nabags.

Arī jēriņi nabagā atpazina burvi.

Nabags ar jēriņiem runāja velnu valodā.

Tāpēc princese neko nesaprata.

Jēriņi žēlojās nabagam.

Jēriņi izstāstīja viņam par savu neveiksmi.

Velniņi lūdza nabagam:

“Iemāci mūs pārvērsties atpakaļ par velniņiem!”

“Palīdzēt varu,” nabags atbildēja.

“Izpildiet manu vēlēšanos!

Tad iemācīšu jūs pārvērsties atpakaļ par velniņiem.”

Jēriņi apsolīja.

Nabags pateica savu vēlēšanos:

Viņš gribēja apprecēt princesi.

Taču princesei burvji nepatika.

Daudzi burvji gribēja princesi apmānīt un apprecēt.

Burvji izlikās par skaistiem prinčiem.

Bet visus burvjus princese aizdzina.

Kā princese pazina burvjus?

Princesei bija īpašs krēsls.

Krēsla atzveltnē bija iedzīta nagla.

Atzveltne ir krēsla aizmugurējā daļa.
Pret to atbalsta muguru un galvu.

Princese apsēdās krēslā un atspieda galvu pret naglu.
Tad savā priekšā viņa redzēja īsto cilvēku.
Tas bija jauns princis vai ļauns burvis.

“Princese nedrīkst mani pazīt,”
nabags teica jēriņiem.

“Izvelciet naglu no krēsla.

Tās naglas vietā iesitiet manu naglu.”

Nabags iedeva jēriņiem naglu.

Jēriņi solīja visu izdarīt.

Nabags iemācīja jēriņiem pārvērsties par velniņiem.

Princese atrada somā naudu.

Naudu viņa iedeva nabagam.

Naktī melnie jēriņi pārvērtās par velniņiem.

No priekiem velniņi lēkāja un smējās.

Viņi izlēca pa kūtiņas logu.

Velniņi skrēja uz vislielāko istabu pilī.

Tur stāvēja princeses īpašais krēsls.

Vajadzēja apmainīt naglas.

Tāču nabaga iedotā nagla bija pazudusi.

Tāpēc velniņi atstāja īsto naglu krēslā.

Turklāt velniņiem princese patika.

“Bet tad jau princese burvi pazīs!”

Iesaucās viens velniņš.

“Lai pazīst!” Atbildēja otrs velniņš.

“Mēs nevarējām saimnieku ievest ķezā.

Tad izjokosim vismaz burvi.”

Viņi paslēpās un gaidīja.

No rīta burvis pārvērtās par princi.

Viņš ieradās pie princeses lūgt viņas roku.

Lūgt roku nozīmē aicināt precēties.

Princis iegāja pils lielajā istabā.

Kopā ar viņu bija 2 pavadoņi.

Princis paklanījās princeses priekšā.

Princese sēdēja krēslā un atlieca galvu.

Viņas galva piespiedās naglai.

Prinča vietā princese ieraudzīja neglītāko burvi pasaulē.

Bet burvja pavadoņi bija slotu kāti ar kāpostu galvām.

Princese bija dusmīga.

Viņa meta burvim ar zelta ābolu.

Ābols trāpīja burvim pa galvu un izsita aci.

Aiz sāpēm un dusmām burvis iekliedzās.

Viņš saprata velniņu nodevību.

Burvis gribēja velniņiem atriebties.

Viņš piesita kāju pie grīdas un nogrima ellē.

Burvis sūdzējās velnam.

Viņš stāstīja par velniņu nedarbiem pie cilvēkiem.

“Kāpēc neatvedi manus bērnus?” Jautāja velns.

“Viņi aizbēga,” atbildēja burvis.

Velns bija dusmīgs.

Viņš pavēlēja burvim uz visiem laikiem palikt ellē.

Velns gāja meklēt velniņus.

Viņš gribēja velniņus vest atpakaļ uz elli.

Pa to laiku velniņi aizbēga no pils.
Sākumā velniņi priecājās par nedarbu ar burvi.
Vēlāk velniņi ļoti baidījās.
Viņi zināja velna dusmas.
Ellē velniņus gaidīja liels sods.
Tāpēc velniņi gribēja palikt pie cilvēkiem.

No bailēm velniņiem palika karsti.
Velniņi ielēca upītē peldēties.
Upīte bija strauja.
Ūdens nesa velniņus prom pa straumi.
Bailēs velniņi sadevās rokās.

Krastā sēdēja kāda vecene.

Straume velniņus nesa vecenei garām.

Vecene izcēla velniņus no ūdens un aiznesa uz pirti.

Pirtī mazgājās kāda lielmāte.

Lielmāte ir muižas saimnieka sieva.

Lielmātei nebija bērnu.

Tāču viņa gribēja sev bērnus.

Vecenei vajadzēja palīdzēt lielmātei dabūt bērnus.

Vecenei laimējās atrast abus velniņus.

Vecene ienesa velniņus pirtī un parādīja lielmātei.
Tagad velniņi būs lielmātes bērni.

Pirtī vecene abus velniņus kārtīgi nomazgāja.
Velniņus mazgāja ūdenī ar dažādām zālītēm.

Zālītes ir augi veselībai.

Pāri ūdenim vecene vilka zīmes pret ļauniem gariem.

Zīmes ir īpaši vilktas līnijas.
Līnijas veido zīmes.
Zīmes atbaida ļaunos garus un velnus.

Velniņi ūdenī skaļi kiedza.

Dēļ zālītēm un zīmēm velniņus ūdens stipri dedzināja.

Par velniņu kliegšanu vecene nelikās ne zinis.

Nelikties ne zinis nozīmē
būt vienaldzīgam par notiekošo.

Pēc mazgāšanās velniņi palika baltāki.

Vecene ietina viņus dārgās drēbītēs.

Lielmāte un vecene ar velniņiem gāja uz muižu.

Muižā lielkungs priecājās.

Lielkungs ir muižas saimnieks.

Lielkungs pieņēma velniņus par saviem bērniem.

Lielkungs pavēlēja no meža atnest kārti bērnu šūpulim.

Kārts ir pagars un tievs koks.
Agrāk kārts galā lika šūpuli.

Šūpulis ir mazu bērnu gultas vieta.
Šūpuli var šūpot.

Šūpulī vecene lika matracīti.

Matracīti pildīja ar dažādām zālītēm.

Tad šūpulī klāja paladziņu un lika spilventiņus.

Visbeidzot šūpulī vecene klāja sedziņu.

Šūpuli pakāra no meža atnestā kārtī.

Tad šūpulī lika gulēt abus velniņus.

Lielmāte atnesa aizkariņu.

Uz aizkariņa bija izšūti mazi eņģelīši.

Vecene aplika aizkariņu šūpulim.

Aizkariņu piesēja šūpulim pie katra stūra.

Ap šūpuli vecene uzvilka zīmes pret ļauniem gariem.

Velniņi pārgura no lielās kliegšanas.

Beidzot viņi aizmiga.

Drīz vien velniņi atkal pamodās.

Viņi sāka skaļi kliegt.

Pie velniņu šūpuļa stāvēja velns.

Velns mēģināja sagrābt abus velniņus.

Viņam tas neizdevās.

Ap šūpuli uzvilktās zīmes dūrās velnam pirkstos.

Uz aizkariņiem izšūtie eņģeļīši dedzināja velnam rokas.

Velns dusmojās.

Viņš pavēlēja velniņiem tūlīt pat nākt līdz.

Citādi velniņus gaidīja bargs sods.

Taču velniņi tikai skaļi kiedza.

“Tātad jūs gribat palikt pie cilvēkiem?” Kiedza velns.

“Tad paliekat par cilvēkiem!

Es izdzēsīšu jūs no elles grāmatas.”

Velns nokāpa ellē.

Viņš izdzēsa velniņu vārdus no elles grāmatas.

Tajā brīdī velniņi pārvērtās par cilvēkiem.

Viņi kļuva par maziem zēniem.

Zēni aizmirsā par elli.

Viņi nomierinājās un aizmiga.

Vienu brīdi vecene nobijās.

Viņa zināja!

Tik daudz raud tikai slimi bērni.

Pēc brīža vecene piegāja pie šūpuļa.

Viņa pacēla aizkariņu un paskatījās uz zēniem.

Ar zēniem viss bija kārtībā.

Lielkungs bija pateicīgs par zēniem.

Tāpēc lielkungs uzdāvināja vecenei vīna pudeli.

Vecene vīnu izdzēra.

Viņa vēlēja zēniem labu veselību.

Arī ilgu mūžu un labestību vecene zēniem vēlēja.

Vecenes novēlējums piepildījās.

Zēni izauga par lieliem un veseliem vīriešiem.

Viņi darīja tikai labus darbus.

Vīrieši nodzīvoja ilgu mūžu.

Pēc nāves viņi nonāca Debesīs.

